

اهل غزه میان آتش اشغال و سنگرهای ستمگران! چگونه کمک‌ها به یغما می‌رود و رنج‌ها مورد

سوءاستفاده قرار می‌گیرد؟

غزه همواره دژی از دژهای پایداری و حصارهای عزت و خاری در گلوی اشغالگر بوده است؛ با وجود محاصره و گرسنگی و ویرانی، با وجود حملات هوایی و بمباران و با وجود ترک شدن از سوی نزدیکان پیش از دورترها. اما مصیبت زمانی دوچندان می‌شود که همسایه‌ات و آن‌که باید برادرت باشد، به تاجری خون‌ریز تبدیل شود؛ دروازه نجات را به دلار قیمت‌گذاری کند و کمک‌های انسانی را وسیله‌ای برای ثروت‌اندوزی بی‌حد سازد.

از آغاز تجاوز اخیر یهود به نوار غزه، نگاه‌ها به سوی جنوب، یعنی مصر، دوخته شد، به امید آنکه درها به روی کمک‌ها گشوده شود و موانع از برابر کسانی که به دنبال درمان یا امنیت هستند برداشته شود؛ اما واقعیت دردناک‌تر از خیال بود.

دیواری از طمع در مرزهای غزه:

همین‌که قدمت به گذرگاه رفح از سمت مصر برسد، با شبکه‌ای از سوءاستفاده سازمان‌یافته روبه‌رو می‌شوی؛ شبکه‌ای که با حمایت امنیتی اداره می‌شود و از طریق بازوهای تجاری وابسته به نظام اجرا می‌گردد. در صدر این افراد، ابراهیم العرجانی ایستاده است؛ بازرگانی که به نزدیکی‌اش با دستگاه‌های حکومتی معروف است و نامش به نمادی از غارت سازمان‌یافته تحت عنوان «شرکت هلا» تبدیل شده است.

العرجانی و شرکایش هزینه‌های سنگینی را بر اهل غزه که در تلاش برای خروج از جهنم جنگ هستند تحمیل کردند؛ در بسیاری از موارد این مبالغ به پنج هزار دلار برای هر فرد رسید، بی‌آنکه خدمات واقعی یا تسهیلات ملموسی ارائه شود. شگفت آنکه این ارقام نجومی در شرایط انسانی فاجعه‌بار پرداخت شد؛ از سوی مردمی که همه‌چیز را جز جانشان از دست داده بودند و ناگزیر شدند امید باقی‌مانده‌شان را گرو بگذارند تا فرزندانشان را نجات دهند یا مجروحانشان را درمان کنند.

اما کامیون‌های کمک‌رسانی که قرار بود حامل غذا و دارو برای مقابله با گرسنگی و بیماری باشد، به معامله‌ای تجاری و پست تبدیل شدند. از نهادهای خیریه بین‌المللی و محلی خواسته شد هزاران دلار برای هر کامیون پردازند، بلکه برخی از نهادها مجبور شدند باجهایی مستقیم به نیروهای امنیتی مصر ارائه دهند که به ۵۰۰۰ دلار و برخی دیگر به ۱۰۰۰۰ و ۲۰۰۰۰ دلار برای هر کامیون رسید تا اجازه عبور بگیرند!

این چه ذلتی است؟! و این چه نظامی است که داروی مجروحان و بیماران و غذای کودکان را به غارت می‌برد؟!

عذر می‌خواهم؛ این نظام السیسی است که مردم مصر را با زرهی در رابعه و النهضه و جاهای دیگر زیر گرفت و اجسادشان را با بولدوزرها جابجا کرد، بی‌آنکه پلکی برای او یا جلدانش بلرزد؛ پس شگفت نیست که با اهل غزه چنین کند.

این اقدامات نه استثنا هستند و نه تخطی‌های فردی، بلکه از نتایج نظام سرمایه‌داری حاکم‌اند و بخشی از ساختار سیاسی فاسدی به‌شمار می‌آیند که در هر فاجعه‌ای فرصتی برای سرمایه‌گذاری می‌بیند و در هر مصیبتی دریچه‌ای برای سودجویی، حتی به بهای خون‌ها. در واقع، العرجانی چیزی جز یک چهره ظاهری نیست؛ او تجارت را به نیابت از نظام مصر اداره می‌کند، نظامی که این سوءاستفاده را تأیید و دره‌ایش را به روی آن گشود، تسهیلات امنیتی و لجستیکی در اختیارش گذاشت، بلکه حتی امتیاز انحصاری هماهنگی را نیز به او سپرد.

بیباید صریح باشیم؛ نظام مصر از خلأ عمل نمی‌کند، بلکه دستورات اربابانش در واشنگتن و تل‌آویو را اجرا می‌نماید، آنان که او را به‌عنوان نگرهبانی ایده‌آل برای دروازه‌ها یافتند؛ نگرهبانی که از ورود سلاح جلوگیری می‌کند، کمک‌ها را به تأخیر می‌اندازد و حتی نفس‌ها را زیر نظر دارد. او شریک کامل در محاصره است، حتی اگر عبای میانجی‌گری خبیث را بر تن کرده باشد.

غزه میان پتک اشغال و سندان نظام‌های خائن:

ای امت اسلام! آنچه در غزه رخ می‌دهد، تنها یک محاصره نیست، بلکه خیانتی تمام‌عیار است. کودکان غزه با موشک‌ها و بمب‌ها کشته می‌شوند و آن‌که جان به‌در می‌برد، در گرسنگی رها می‌شود یا در مرزهای مصر مورد باج‌خواهی قرار می‌گیرد. وای بر آن‌که خود را «برادر» می‌نامد، حال آنکه اموال آسیب‌دیدگان را در برابر نفسی از زندگی یا قرصی دارو غارت می‌کند!

گناه اهل غزه چیست؟ آیا آنان از شما نیستند؟ آیا غزه بخشی از سرزمین‌های مسلمانان نیست؟ آیا برداشتن محاصره از دوش آنان بر گردن شما واجب نیست؟ پس چرا نیازشان مورد سوءاستفاده قرار می‌گیرد و با رنج‌شان تجارت می‌شود؟ آیا نباید گذرگاه‌ها بی‌هیچ قید و شرطی بر رویشان گشوده شود؟ پس چرا درهای عبور به رویشان بسته می‌شود و تنها در برابر مشت‌های دلار گشوده می‌شود؟

بی‌تردید این فاجعه یکی از نمودهای نظام سرمایه‌داری است؛ نظامی که برای انسان ارزشی جز آنچه در اختیار دارد قائل نیست. در این نظام، نه برای خون حرمتی هست، نه برای ناموس ارزشی و نه برای فقیر کرامتی. دولت‌ها در آن به‌جای خدمت به مردم، در خدمت شرکت‌ها هستند؛ مرزها برای پرداخت‌کننده باز می‌شود و بر روی مظلوم بسته می‌ماند.

آنچه نظام مصر انجام می‌دهد، اجرای مستقیم دستورات غرب استعمارگر است؛ همان غربی که از برخاستن غزه، یا آزادی فلسطین، یا حرکت امت برای یاری آن هراس دارد. از این‌رو، نوار غزه را به محاصره درآورده، گذرگاه‌ها را بسته و کمک‌ها را به یغما برده است تا اراده پایداری درهم‌شکسته شود و مردم به پذیرش شکست وادار شوند.

ای مردم مصر، ای فرزندان سرزمین کنانه؛ آنچه به نام شما در مرزهای غزه رخ می‌دهد، ننگی است بر پیشانی‌تان که تاریخ آن را ثبت خواهد کرد. سوخت این ظلم نباشید و بر سوءاستفاده نظام از رنج برادرانتان سکوت نکنید؛ پرده از این خیانت کنار زنید.

ای مسلمانان! غزه را تنها نگذارید، رضایت ندهید که از ضعف سوءاستفاده شود و نپذیرید که السیسی و شرکایش نگهبان خون‌های شما باشند. تلاش کنید تا به امتی واحد بازگردید؛ امتی که به شریعت پروردگارش حکم می‌راند، سرزمین‌هایش را آزاد می‌سازد و مردمانش را یاری می‌دهد. غزه منتظر دلسوزی نیست، بلکه منتظر لشکری است که یاری‌اش دهد، آزادش کند و کرامتش را بازگرداند.

ما در حزب تحریر راه‌حل اساسی را آشکارا پیش روی شما می‌نهیم: برپایی خلافت راشد بر منهد نبوت؛ دولتی که مسلمانان را از اندونزی تا مغرب متحد می‌سازد، مرزهای موهومی را که غرب ترسیم کرده از میان برمی‌دارد و فلسطین و همه سرزمین‌های اشغالی مسلمانان را آزاد می‌سازد.

«وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ» «و گمان مبر که الله سبحانه و تعالی از آنچه ستمگران می‌کنند غافل است؛ همانا آنان را تا روزی که دیدگان از شدت هراس خیره می‌ماند، مهلت می‌دهد».

برگرفته از شماره ۵۴۳ جریده الرایه